STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA PAOLA MENGOZZIHO

přednesené dne 24. května 2007 [1]

1. V rámci této žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce pokládá švédský Högsta domstolen Soudnímu dvoru několik otázek týkajících se výkladu čl. 6 bodu 1 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech [2].

2. Tyto otázky vyvstaly v rámci věci, v níž byl Högsta domstolen vyzván, aby se vyjádřil k příslušnosti tingsrätt de Göteborg rozhodnout spor mezi Ollem Arnoldssonem a společností britského práva Freeport Leisure plc (dále jen „Freeport plc"), předložený tomuto soudu Ollem Arnoldssonem.

I – Právní rámec

3. Jak je známo, Amsterodamská smlouva tím, že rozšířila pravomoci Společenství v oblasti soudní spolupráce v občanských věcech, stanovila zvláštní právní základ, díky němuž byla Bruselská úmluva ze dne 27. září 1968 o pravomoci soudů a výkonu soudních rozhodnutí ve věcech občanských a obchodních (dále jen „Bruselská úmluva") začleněna do „prvního pilíře práva Společenství".

4. Nařízení č. 44/2001 (tzv. Brusel I), přijaté na základě čl. 61 písm. c) a čl. 67 odst. 1 ES zavádí v duchu kontinuity s Bruselskou úmluvou [3] nový režim Společenství týkající se soudních řízení v občanských a obchodních věcech u sporů vykazujících

1 — Původní jazyk: italština.

2 — Úř. věst. 2001, L 12, s. 1, Zvl. vyd. 19/04, s. 42.

3 — Viz zejména pátý a devatenáctý bod odůvodnění nařízení.

přeshraniční prvek a pohybu rozhodnutí v dané oblasti [4].

5. Kapitola II nařízení 44/2001 definuje společná pravidla pro založení soudní příslušnosti. Oddíl 1 této kapitoly obsahuje „Obecná ustanovení" a skládá se z článků 2 až 4, jež vymezují rozsah osobní působnosti dotčené právní úpravy.

6. Článek 2 odst. 1 stanoví následující:

„Nestanoví-li toto nařízení jinak, mohou být osoby, které mají bydliště [nebo sídlo] na území některého členského státu, bez ohledu na svou státní příslušnost žalovány u soudů tohoto členského státu".

4 — Nařízení 44/2001 je závazné pro všechny členské státy s výjimkou Dánska, které nevyužilo možnosti „opting in" stanovené v protokolu č. 5, jenž je přílohou smlouvy o Evropské unii a Smlouvy o ES, pokud jde o akty Společenství přijaté na základě hlavy IV Smlouvy. Co se týče tohoto členského státu, použije se Bruselská úmluva až do doby, než nabude platnosti Dohoda mezi Evropským společenstvím a Dánským královstvím o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech ze dne 19. října 2005 (Úř. věst. L 299, s. 62), která rozšířila na Dánsko použití ustanovení nařízení Brusel I. Uvedeným nařízením jsou naproti tomu od počátku vázány Spojené království a Irsko, které zvolily možnost „opting in", jíž měly na základě ustanovení protokolu č. 4.

7. Na základě čl. 3 odst. 1:

„Osoby, které mají bydliště [nebo sídlo] na území některého členského státu, mohou být u soudů jiného členského státu žalovány pouze na základě pravidel stanovených v oddílech 2 až 7 této kapitoly."

8. Oddíl 2 kapitoly II nařízení 44/2001 nazvaný „Zvláštní příslušnost" obsahuje články 5 až 7. Pro účely projednávané věci je důležité zejména uvést některá ustanovení článků 5 a 6, na základě nichž může být osoba, která má bydliště [nebo sídlo] na území některého členského státu, žalována dle volby žalobce před jinými soudy, než je obecný soud, v jehož obvodu se nachází bydliště [nebo sídlo] žalovaného, k nimž vykazuje spor zvláštní vazby.

9. Článek 5 stanoví následující:

„Osoba, která má bydliště [nebo sídlo] na území některého členského státu, může být v jiném členském státě žalována:

1) a) pokud předmět sporu tvoří smlouva nebo nároky ze smlouvy, u soudu místa, kde závazek, o nějž se jedná, byl nebo měl být splněn;

[...]

3) ve věcech týkajících se protiprávního jednání či jednání, které je postaveno na roveň protiprávnímu jednání [deliktní či kvazideliktní odpovědnosti] u soudu místa, kde došlo nebo může dojít ke škodné události [u soudu jiného členského státu, v jehož obvodu se nachází místo, kde k protiprávnímu jednání došlo].

[...]"

10. Podle článku 6:

„Osoba, která má bydliště [nebo sídlo] na území některého členského státu, může být též žalována:

1) je-li žalováno více osob společně, u soudu místa, kde má bydliště [nebo sídlo] některý z žalovaných, za předpokladu, že právní nároky jsou spojeny tak úzce, že je účelné je projednat a rozhodnout o nich společně, aby se zabránilo vydání vzájemně si odporujících rozhodnutí v oddělených řízeních [možnosti dojít v oddělených řízeních k protichůdným soudním rozhodnutím];

2) jedná-li se o žalobu o záruku nebo o intervenční žalobu, u soudu, u něhož byla podána původní žaloba, ledaže by toto řízení bylo zahájeno pouze proto, aby tato osoba byla odňata soudu, který je pro ni příslušný;

[...]"

II – Původní řízení a předběžné otázky

11. Skutkový stav v původním řízení, jak vyplývá z předkládacího rozhodnutí a ze spisu, je možné shrnout následovně.

12. Olle Arnoldsson, žalovaný v původním řízení, spolupracoval se společností Villages des Marques SA (dále jen „Villages des Marques"), která se od roku 1996 zabývá určováním lokalit v Evropě vhodných k výstavbě outletových obchodů (factory outlets) a uskutečňováním s tím souvisejících projektů.

13. Některé z uvedených projektů, zejména projekt týkající se švédské lokality Kungsbacka, byly postoupeny společnosti Freeport plc se sídlem ve Velké Británii za úhradu procentního podílu ze zhodnocení vytvořeného rozdílem mezi tržní hodnotou každé

lokality a náklady vzniklými uskutečněním odpovídajícího projektu. Podle údajů vyplývajících z dokumentace přiložené k vyjádření předloženému Soudnímu dvoru O. Arnoldsonnem byla dne 15. září 1999 uzavřena dohoda týkající se zejména lokality Kungsbacka v podobě smlouvy o společném podniku mezi Freeport plc a Trading Places Ltd, mateřskou společností Villages des Marques [5].

14. V rámci jednání o postoupení lokality Kungsbacka uzavřeli dne 11. srpna 1999 zástupce Freeport plc a O. Arnoldsson ústní dohodu, na základě které se Freeport plc zavázala zaplatit druhé straně v okamžiku otevření zařízení Kungsbacka částku 500 000 liber (šterlinků) jako provizi za ukončení projektu (dále jen „dohoda"). Tato dohoda byla ze strany Freeport plc potvrzena faxem ze dne 13. září 1999, v němž bylo upřesněno mimo jiné, že platba bude provedena společností, která je majitelem zařízení.

15. Zařízení Kungsbacka bylo oficiálně otevřeno dne 15. listopadu 2001. Vlastníkem je Freeport Leisure (Sweden) AB (dále jen „Freeport AB"), nad níž vykonává 100% kontrolu Freeport plc prostřednictvím své dceřiné společnosti Freeport Leisure (Nederland) BV, nad níž vykonává Freeport plc rovněž 100% kontrolu. Freeport AB, jež byla zapsána dne 13. září 1999 ve Švédsku do obchodního rejstříku pod jinou obchodní firmou, byla na jaře roku 2000 nabyta skupinou Freeport.

16. Olle Arnoldsson požadoval od Freeport AB a Freeport plc po otevření zařízení úhradu provize sjednané v dohodě. Vzhledem k tomu, že neobdržel žádnou úhradu, podal dne 5. února 2003 proti oběma společnostem žalobu k tingsrätt de Göteborg, což je soud, v jehož obvodu se nachází sídlo Freeport AB, a domáhal se, aby bylo určeno, že mají solidární povinnost uhradit v jeho prospěch částku 500 000 liber šterlinků nebo odpovídající částku ve švédských korunách, včetně úroků.

17. Olle Arnoldsson se za účelem založení soudní příslušnosti tingsrätt de Göteborg vůči Freeport plc dovolával čl. 6 bodu 1 nařízení 44/2001.

18. Freeport plc podala námitku nepříslušnosti švédského soudu a napadla použitelnost ustanovení uváděného žalobcem v projednávaném případě.

5 — Obdobná dohoda týkající se francouzských lokalit byla uzavřena téhož dne mezi Freeport plc, Trading Places Ltd a Villages des Marques.

19. Podle údajů poskytnutých předkládajícím soudem Freeport plc zejména tvrdila, že předmětem přímé žaloby směřující proti ní je smlouva, zatímco žaloba podaná proti Freeport AB se může zakládat pouze na deliktní či kvazideliktní odpovědnosti, neboť uvedená společnost nejenže nebyla smluvní stranou dohody, ale k datu uzavření této dohody ani neexistovala. Freeport plc je toho názoru, že žaloba proti Freeport AB je neopodstatněná, neboť podle švédského práva nemohou ze smlouvy vyplývat závazky k tíži třetí osoby. Neexistuje tedy nebezpečí protichůdných rozhodnutí v případě, že o žalobě proti Freeport plc a o žalobě proti Freeport AB budou rozhodovat dva různé soudy. Žaloba směřující proti posledně jmenované byla podána pouze s jediným cílem žalovat Freeport plc před švédským soudem.

20. Olle Arnoldsson odpověděl, že žaloby podané proti oběma žalovaným společnostem mají tentýž smluvní základ. Podle O. Arnoldssona jednali zástupci Freeport plc v okamžiku uzavření dohody jak na účet Freeport plc, tak na účet Freeport AB, která poté, co se stala součástí skupiny Freeport, přijala platební příkaz, který jí Freeport plc na základě dohody adresoval. Olle Arnoldsson je tedy toho názoru, že mezi Freeport AB a ním existuje přinejmenším kvazismluvní vztah.

21. Tingsrätt de Göteborg zamítl námitku nepříslušnosti vznesenou Freeport plc. Posledně jmenovaná podala proti tomuto rozhodnutí odvolání k Hovrätten för Västra Sverige, jenž potvrdil rozhodnutí vydané v první instanci.

22. Freeport plc se tedy obrátil na Högsta domstolen, který usoudil, že pro vyřešení sporu je nezbytné položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Má být žaloba, která je založena na údajné platební povinnosti akciové společnosti způsobené přijatým závazkem, považována za žalobu, jejímž předmětem je smlouva pro účely použití čl. 6 bodu 1 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12, s. 1, Zvl. vyd. 19/04, s. 42), i přesto, že osoba, která

přijala závazek, nebyla ani statutárním orgánem, ani zmocněncem společnosti?

2) Je-li odpověď na první otázku kladná: Je podmínkou soudní příslušnosti podle čl. 6 bodu 1, kromě podmínek výslovně uvedených v tomto článku, že žaloba proti osobě, která má bydliště nebo sídlo na území státu, ve kterém má sídlo soud, nebyla podána pouze z toho důvodu, aby o žalobě proti jinému žalovanému mohl rozhodnout jiný soud, než který by byl jinak příslušný rozhodnout?

3) Je-li odpověď na druhou otázku záporná: Musí být pravděpodobnost, že bude vyhověno žalobě podané proti žalovanému s bydlištěm nebo sídlem v témže státě, ve kterém se nachází soud, posuzována jiným způsobem při přezkoumávání otázky nebezpečí protichůdných řešení zmíněného v čl. 6 bodě 1?“

III – Řízení před Soudním dvorem

23. Olle Arnoldsson, Freeport plc a Komise předložili Soudnímu dvoru na základě článku 23 Statutu Soudního dvora svá vyjádření.

IV – Analýza

A – *K první předběžné otázce*

24. Předkládající soud svou první otázkou v podstatě žádá Soudní dvůr, aby upřesnil, zda je za okolností uvedených v předkládacím rozhodnutí předmětem žaloby podané O. Arnoldssonem proti Freeport AB smlouva.

25. Z údajů obsažených v předkládacím rozhodnutí vyplývá, že tato otázka vychází z předsvědčení Högsta domstolen, že podmínkou použití čl. 6 bodu 1 nařízení 44/2001 je *totožný základ* žaloby podané proti žalovanému s bydlištěm nebo sídlem ve členském státě, v němž se nachází soud, kterému byla věc předložena, a žaloby směřující proti žalovanému s bydlištěm nebo sídlem mimo tento stát. Z předkládacího

rozhodnutí krom toho vyplývá, že vnitrostátní soud získal toto přesvědčení na základě svého výkladu rozsudku Soudního dvora ve věci Réunion européenne a další [6].

26. Dříve než vysvětlím důvody, proč se domnívám, že Högsta domstolen vychází z nesprávného výkladu výše uvedeného rozsudku, je třeba připomenout režim souvisejících žalob definovaný v čl. 6 bodě 1 nařízení 44/2001, jak vyplývá zejména z upřesnění v judikatuře Soudního dvora.

27. Jak jsem již uvedl, současné znění tohoto článku je výsledkem výkladu odpovídajícího ustanovení Bruselské úmluvy podaného Soudním dvorem v rozsudku Kalfelis [7], tedy výkladu, jenž byl převzat při začlenění právní úpravy uvedené Úmluvy do nařízení 44/2001.

28. Soudní dvůr v tomto rozsudku stanovil jako podmínku použití čl. 6 bodu 1 Bruselské úmluvy to, že „mezi jednotlivými žalobami podanými týmž žalobcem proti různým žalovaným musí existovat vztah souvislosti“ [8]. Soudní dvůr se následně zabýval otázkou požadovaného typu souvislosti a poté, co určil totožnost důvodů pravidla uvedeného v článku 22 Úmluvy v případě souvisejících žalob podaných k soudům různých smluvních států [9] a důvodů dotčeného ustanovení, upřesnil, že posledně uvedené ustanovení se použije tehdy, „jestliže žaloby směřující proti různým žalovaným navzájem souvisejí v okamžiku jejich podání, to znamená, je-li jejich společné projednání a rozhodnutí vhodné k tomu, aby se zabránilo možnosti dojít v odděleným řízeních k protichůdným soudním rozhodnutím“ [10]. Soudní dvůr krom toho upřesnil, že „vnitrostátnímu soudu přísluší ověřit v každém jednotlivém případě, zda je tato podmínka splněna“ [11].

29. Na základě čl. 6 bodu 1 nařízení 44/2001 může být tedy více osob s bydlištěm či sídlem v různých členských státech žalováno společně před soudem, v jehož obvodu se nachází bydliště či sídlo jednoho ze žalovaných, za podmínky, že existuje mezi žalobami podanými proti žalovaným náležitá a dostatečná souvislost. Existence takové

6 — Rozsudek Soudního dvora ze dne 27. října 1998 (C-51/97, Recueil, s. I-6511).

7 — Rozsudek Soudního dvora ze dne 27. září 1988 (189/87, Recueil, s. 5565).

8 — Bod 9. Soudní dvůr dospěl k tomuto výkladu na základě toho, že čl. 6 bod 1 Bruselské úmluvy představuje výjimku ze zásady příslušnosti soudů státu, ve kterém se nachází bydliště či sídlo žalovaného, a že „taková výjimka musí být upravena tak, aby nemohla zpochybnit samotnou existenci zásady“, jak by tomu mohlo být v případě „kdyby měl žalobce možnost podat žalobu směřující proti několika žalovaným s jediným cílem odejmout jednoho ze žalovaných soudům členského státu, ve kterém má bydliště či sídlo“.

9 — Nyní článek 28 nařízení 44/2001.

10 — Viz bod 12 rozsudku Kalfelis.

11 — Bod 12.

souvislosti musí být zjištěna při podání žaloby [12] a musí být posouzena vzhledem k požadavku jednotného rozhodnutí, aby se zabránilo možnosti dojít k protichůdným řešením.

30. Uvedená souvislost existuje především tehdy, když žaloby směřující proti více subjektům spolu do té míry mezi úzce souvisejí, že musí být podány v rámci téhož řízení, neboť rozhodnutí, jež je výsledkem takového řízení, může být vydáno pouze s ohledem na všechny jeho dotčené účastníky. Článek 6 bod 1 však nepožaduje existenci takového stupně vzájemné souvislosti [13], jelikož souvislost odůvodňující zájem, aby bylo o žalobách rozhodnuto společně, aby se tak zabránilo možnosti protichůdných rozhodnutí, je postačující. Případy, kdy žaloby spolu vzájemně souvisejí z titulu jejich předmětu či důvodu, tedy spadají rovněž do působnosti čl. 6 bodu 1.

31. Je důležité poukázat na to, že jelikož nařízení 44/2001 ani soud Společenství neposkytly při výkladu uvedeného nařízení nebo předcházejícího režimu Úmluvy vyčerpávající popis situací, při nichž se použije čl. 6 bod 1, je třeba, aby byl režim stanovený uvedeným ustanovením doplněn vnitrostátními procesními pravidly. Jinými slovy, vnitrostátnímu soudu, jemuž byla věc předložena, přísluší, jak bylo ostatně potvrzeno ve výše uvedeném rozsudku Kalfelis [14], při neexistenci společných pravidel posoudit na základě jeho vnitrostátního práva požadavek spojení řízení za účelem výkonu jeho soudní pravomoci v případech, kdy je žalováno více osob.

32. Nyní tedy přejděme k přezkumu toho, zda odkaz na výše uvedený rozsudek Réunion européenne a další učiněný Högsta domstolen [15] je relevantní pro účely vyřešení sporu projednávaného před uvedeným soudem.

33. Soudní dvůr se v tomto rozsudku vyjádřil v rámci žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce k několika otázkám vzneseným francouzským Cour de cassation týkajícím se výkladu čl. 5 odst. 1 a 3, a čl. 6 bodu 1 Bruselské úmluvy. Předběžné otázky byly vzneseny v rámci sporu mezi několika pojišťovacími společnostmi, které vstoupily do práv a povinností francouzské společnosti, jež byla příjemcem zboží, které se poškodilo při námořní a pozemní přepravě z Melbourne do Rungis, a smluvním dopravcem se sídlem v Sydney, holandským maji-

12 — Bod 12.

13 — Viz v tomto smyslu stanovisko generálního advokáta Darmona ve výše uvedené věci Kalfelis, bod 8.

14 — Viz bod 12 rozsudku.

15 — V poznámce pod čarou 6.

telem lodi, který provedl námořní přepravu z Melbourne do Rotterdamu, a kapitánem lodi, který měl bydliště v Nizozemsku. Soud pro obchodní záležitosti v Créteil, v jehož obvodu se nachází Rungis, tedy místo dodání zboží, prohlásil, že je příslušný rozhodnout pouze o žalobě podané pojistiteli proti australskému dopravci, ale odmítl svou příslušnost, pokud jde o ostatní žalované, ve prospěch soudů v Rotterdamu, kde došlo k výkonu plnění nizozemského majitele lodi, nebo soudů v Amsterodamu, kde má posledně jmenovaný sídlo, nebo soudů v Sydney. Pojistitelé tvrdili před Cour de cassation, kterému byla věc předložena poté, co rozsudek soudu pro obchodní záležitosti v Créteil byl potvrzen Cour d´appel de Paris, že pokud není zjištěn smluvní vztah mezi jednak příjemcem zboží, a jednak majitelem lodi, jakož i kapitánem lodi, soudy rozhodující ve věci samé měly použít určující kritéria stanovená v čl. 5 odst. 3 Bruselské úmluvy týkajícím se deliktní či kvazideliktní odpovědnosti, a nikoliv čl. 5 odst. 1 vztahující se pouze k případům, kdy je předmětem sporu smluvní vztah. Žalobci podpůrně uváděli, že předmětem žalob proti jednotlivým žalovaným je tatáž doprava, a spor tedy nelze rozdělit.

34. První tři předběžné otázky se týkaly výkladu čl. 5 odst. 1 a 3 Bruselské úmluvy a jejich cílem v podstatě bylo, aby Soudní dvůr rozhodl o smluvním či mimosmluvním základu nároků uplatňovaných pojistiteli vůči nizozemskému majiteli lodi a kapitánovi lodi, jakož i o výkladu pojmu „místo, kde k protiprávnímu jednání došlo“ ve smyslu čl. 5 odst. 3.

35. Svou čtvrtou předběžnou otázkou se Cour de cassation naopak tázal Soudního dvora, „zda lze osobu s bydlištěm či sídlem na území smluvního státu žalovat v jiném smluvním státě před soudem, ke kterému byla podána žaloba proti jinému žalovanému, který nemá bydliště či sídlo na území některého smluvního státu nejen z toho důvodu, že předmětem sporu jsou související žaloby, ale rovněž proto, že spor nelze rozdělit“ [16].

36. Soudní dvůr v odpovědi na tuto otázku poté, co vyloučil, že by byly v projednávaném případě splněny podmínky použití článku 22 Bruselské úmluvy [17], připomněl znění čl. 6 bodu 1 této Úmluvy a upřesnil, že použití uvedeného ustanovení je podmíněno tím, že

16 — Viz bod 13 rozsudku.

17 — Body 38 až 41 odůvodnění.

„dotčený spor je předložen soudům místa, kde má jeden ze žalovaných bydliště či sídlo“ [18], což není v projednávaném případě splněno [19].

37. Přestože toto konstatování bylo samo o sobě dostatečné k vyloučení možnosti dovolávat se ve věci v původním řízení čl. 6 bodu 1 Úmluvy a k poskytnutí odpovědi na otázku předkládajícího soudu, Soudní dvůr nicméně pokračoval ve své úvaze. Připomněl upřesnění obsažené ve výše uvedeném rozsudku Kalfelis [20] ohledně podmínek použití uvedeného ustanovení [21], jakož i část tohoto rozsudku, ve které rozhodl, že soud, který je příslušný podle čl. 5 odst. 3 Úmluvy k tomu, aby rozhodl o části žaloby týkající se deliktní odpovědnosti, není příslušný k rozhodnutí o ostatních částech téže žaloby, které se deliktní odpovědnosti netýkají [22]. V bodě 50 odůvodnění, který Högsta domstolen uvedl ve svém předkládacím rozhodnutí, došel Soudní dvůr k závěru, že „z výše uvedeného vyplývá, že v případě dvou žalob v rámci jednoho a téhož řízení o náhradu škody, které směřují proti různým žalovaným a z nichž jedna se zakládá na smluvní odpovědnosti a druhá na odpovědnosti deliktní, se nelze domnívat, že je mezi nimi dán vztah souvislosti“ [23].

38. Ačkoli je možné vykládat takové tvrzení v tom smyslu, že Soudní dvůr měl v úmyslu podřídit použití čl. 6 bodu 1 Bruselské úmluvy dodatečné podmínce ve vztahu k tomu, co již bylo rozhodnuto v rozsudku Kalfelis, přičemž soudy některých členských států bylo toto tvrzení skutečně vykládáno v tomto smyslu, domnívám se, že jeho dosah je nicméně třeba zúžit do jeho správného rozměru, a jeho situováním do jeho správného kontextu.

39. Budeme-li totiž posuzovat body 49 a 50 dotčeného rozsudku v jejich logickém kontextu, ve kterém se nacházejí, jeví se, že je třeba jim přiznat spíše takový význam, že potvrzují tvrzení Soudního dvora v bodě 14 téhož rozsudku, a sice, že v normativním systému Úmluvy mohou být související žaloby kritériem zakládajícím příslušnost pouze ve prospěch soudu, v jehož obvodu má žalovaný bydliště či sídlo. Zvláště se jeví, že úmyslem Soudního dvora bylo v těchto částech výslovně potvrdit, že není relevantní příslušnost alternativních soudů ve vztahu k soudu, v jehož obvodu se nachází bydliště či sídlo žalovaného, za účelem spojení řízení v případě více žalovaných, když vyloučil, že uvedená příslušnost by se mohla vztahovat na více vzájemně souvisejících žalob, je-li

18 — Bod 44 odůvodnění.

19 — Bod 45 odůvodnění. Soudní dvůr dodal, že „cíle právní jistoty, který Úmluva sleduje, by nebylo dosaženo, pokud by skutečnost, že se soud smluvního státu považuje za příslušný vůči jednomu ze žalovaných, který nemá bydliště či sídlo v některém smluvním státě, umožňovala žalovat jiného žalovaného s bydlištěm či sídlem v některém smluvním státě před týmž soudem mimo případů uvedených v Úmluvě, takže by se na něj nevztahovala ochranná pravidla, která tato Úmluva stanoví“ (bod 46 odůvodnění).

20 — V poznámce pod čarou 7.

21 — Body 47 a 48 odůvodnění.

22 — Bod 49.

23 — Bod 50 odůvodnění.

tato příslušnost odůvodněna pouze u jedné z těchto žalob.

40. V tomto smyslu je také třeba chápat odkaz na bod rozsudku Kalfelis, v němž Soudní dvůr vyloučil, že by mohl soud příslušný podle čl. 5 odst. 3 rozhodovat o skutečnostech opírajících se o akty nebo skutkový stav, které nemají deliktní povahu, i když jsou vzneseny v rámci téže žaloby. Logickým následkem této překážky je to, že soud, jemuž byly předloženy dvě vzájemně související žaloby podané proti různým žalovaným, přičemž předmětem první z nich je deliktní odpovědnost a předmětem druhé je smlouva, nemůže nařídit spojení věcí z důvodu souvisejících žalob, přestože by byl na základě čl. 5 odst. 3 Úmluvy [24] příslušný k rozhodnutí o první žalobě, není-li samostatně dána jeho příslušnost vzhledem k druhé žalobě (například v případě shody místa plnění smluvního závazku a místa, kde došlo k protiprávnímu jednání, nebo na základě obecného kritéria soudu, v jehož obvodu má žalovaný bydliště či sídlo). Souvislost mezi oběma žalobami totiž nemůže za takových okolností, a sice neexistuje-li vazba s bydlištěm či sídlem jednoho z žalovaných, představovat kritérium zakládající příslušnost a tato příslušnost nemůže být odůvodněna na základě *vis attractiva* příslušnosti podle čl. 5 odst. 3,

24 — Ale toto platí obecně ve všech případech, kdy je příslušnost stanovena na základě určujícího kritéria, které nezohledňuje bydliště či sídlo žalovaného.

neboť v judikatuře byla tato možnost výslovně vyloučena.

41. Jestliže je význam, který má být přiznán bodům 49 a 50 dotčeného rozsudku takový, tento rozsudek nevylučuje na rozdíl od toho, co se domnívá předkládající soud, použití čl. 6 bodu 1 Bruselské úmluvy v případě souběhu žaloby, jejímž předmětem je smlouva, a žaloby, jejímž předmětem smlouva není, za podmínky, že řízení budou spojena ve *prospěch soudu, v jehož obvodu má jeden z žalovaných bydliště či sídlo.*

42. Výklad bodů 49 a 50 rozsudku Réunion européenne, který nyní navrhuji, a který Komise sdílí v hrubých rysech, se jeví být v souladu s tím, co Soudní dvůr již vyslovil ve věci Kalfelis a obecněji s normativním systémem Bruselské úmluvy (a nyní nařízení 44/2001).

43. Tento výklad jednak zapadá do linie vytvořené rozsudkem Kalfelis, na základě kterého existence vztahu souvislosti mezi žalobami za okolností upřesněných v tomto rozhodnutí, představuje *jedinou objektivní podmínku* použití čl. 6 bodu 1, zatímco výklad navržený předkládajícím soudem se naopak vyznačuje v podstatě zavedením dodatečné podmínky, jež požaduje totožný

základ žalob směřujících proti různým žalovaným.

44. A dále tento výklad není v rozporu s cíli sledovanými nejprve v rámci systému Úmluvy, poté nařízením 44/2001, k nimž patří snaha o rovnováhu mezi zájmem řádného výkonu spravedlnosti a požadavkem zvýšit soudní ochranu jednotlivců v rámci evropského soudního prostoru, zatímco odlišný výklad nyní komentovaného rozsudku, jak jej navrhl předkládající soud by naopak mohl *neoprávněně omezit působnost čl. 6 bodu 1 a ohrozit jeho účel hospodárnosti řízení, aniž by to bylo odůvodněné požadavkem chránit ústřední povahu bydliště či sídla žalovaného jako obecného kritéria zakládajícího soudní příslušnost*, nebo zajistit, aby bylo určení příslušného soudu předvídatelné.

45. Ve světle předchozích úvah se domnívám, že první předběžná otázka vznesená předkládajícím soudem vychází z nesprávného výkladu judikatury Soudního dvora a není pro účely sporu v původním řízení relevantní. Ačkoli se totiž čl. 6 bod 1 nařízení 44/2001 použije rovněž v případě souběhu žaloby, jejímž předmětem je smlouva, a žaloby, jejímž předmětem smlouva není, řešení sporu, který má Högsta domstolen rozhodnout, neznamená, že musí být vyřešena otázka, zda důvod, o nějž se opírá nárok uplatňovaný O. Arnoldssonem vůči Freeport AB, má smluvní povahu, či nikoliv.

46. Přezkoumejme nyní druhou a třetí otázku položenou Högsta domstolen.

B – *Ke druhé a třetí předběžné otázce*

47. Svou druhou a třetí předběžnou otázkou, kterými je podle mého názoru třeba zabývat se společně, se předkládající soud Soudního dvora v podstatě jednak táže, zda použití čl. 6 bod 1 nařízení 44/2001 je podmíněno ověřením toho, že žaloba podaná proti žalovanému s bydlištěm či sídlem ve členském státě, ve kterém se nachází soud, nebyla zahájena s jediným cílem odejmout jiného žalovaného jeho obecnému soudu [25], a jednak, v případě záporné odpovědi, zda skutečnost, že žalobce sleduje takový cíl má dopad na posouzení pravděpodobnosti, že bude uvedené žalobě vyhověno při přezkoumání otázky, zda existuje nebezpečí proti-

25 — Högsta domstolen odkazuje v této souvislosti na čl. 6 bod 2, v němž je tato podmínka výslovně stanovena.

chůdných řešení zmíněné v čl. 6 bodě 1 nařízení č. 44/2001 [26].

48. Jeví se mi, že výše uvedené otázky nastolují, byť jistě v rozsahu omezeném na působnost ustanovení, jež je předmětem žádosti o výklad, choulostivý problém využívání soudní příslušnosti upravené nařízením č. 44/2001 podvodným či zneužívajícím způsobem. Není mým úmyslem ani nepovažuji za nezbytné pro účely vyřešení projednávané věci se obecně věnovat této problematice, proto se zde budu zabývat pouze vyložením úvah zcela nezbytných k přezkumu otázek položených překládajícím soudem, přičemž ovšem budu mít na zřeteli citlivost věcné tématiky, které se tyto úvahy týkají.

49. Jak jsem měl již příležitost zdůraznit, v normativním systému nařízení 44/2001 (stejně jako dříve v rámci Úmluvy) je skutečnost, že je požadována zvláštní vazba na příslušný soud v případech souvisejících žalob uvedených v čl. 6 bodech 1 a 2, odůvodněna cíli hospodárnosti řízení a soudržnosti rozsudků.

50. Krom toho jsem již uvedl, že použití takové vazby je omezeno požadavkem zabránit neoprávněnému omezení použití obecného kritéria soudu, v jehož obvodu se nachází bydliště či sídlo žalovaného, na úkor právní jistoty při určování soudní příslušnosti, nebo možnosti nepřímo více či méně systematicky přesměrovat věc k soudu, v jehož obvodu má žalovaný bydliště či sídlo, což je případ, k němuž se zákonodárce Společenství (a dříve Bruselská úmluva) vyjádřil jasně negativně.

51. Pro účely výkladu ustanovení nařízení o spojených žalobách je tedy podle mého názoru nutné pohlížet na věc z hlediska vztahu mezi zájmem řádného výkonu spravedlnosti a respektováním ústřední povahy soudu, v jehož obvodu má žalovaný bydliště či sídlo, jakožto obecného kritéria určujícího příslušný soud.

52. Přesto však je důležité nejdříve podotknout, že vzhledem k tomu, že určující kritéria upravená v čl. 6 bodech 1 a 2 v případech více žalovaných, žaloby o záruku nebo intervenční žaloby jsou alternativními kritérii ve vztahu ke kritériu soudu, v jehož obvodu má žalovaný bydliště či sídlo, má žalobce v tomto ohledu možnost *volby*, kterou pravděpodobně učiní s ohledem na svůj zájem, aby byl spor řešen spíše před jedním než druhým soudem. Jedná se o účinek, jež je vlastní normativnímu systému nařízení, a lze jej stěží neu-

26 — Bez ohledu na nejasnou formulaci k tomuto bodu v předkládacím rozhodnutí se nám jeví, že obsah třetí otázky a její souvislost s předcházející otázkou mohou být správně shrnuty tak, jak bylo učiněno výše.

tralizovat, neboť není možné zakázat osobě hodlající podat žalobu v rámci „evropského soudního prostoru" využít možností, které jí tento systém nabízí při výběru soudu, který jí nejlépe vyhovuje [27], při dodržení pravidel tohoto systému.

53. Taková možnost volby je tak sice poskytnuta, nicméně tentýž normativní systém stanoví určité mechanismy umožňující omezit možnost vykonávat tuto volbu podvodným či zneužívajícím způsobem.

54. Použití dotčených ustanovení je nejprve podřízeno společné podmínce – která je ostatně hlavním omezením možnosti využívat alternativní soudy uvedené v těchto ustanoveních – spočívající v *existenci skutečného a aktuálního zájmu na spojení řízení*, která by měla být posuzována vyčerpávajícím způsobem soudem, jemuž byla věc předložena, podle *objektivních* prvků posouzení, které jsou vlastní věcem, o kterých má tento soud rozhodnout, jako je intenzita vztahu souvislosti, který je charakterizuje, a stupeň blízkosti se soudem.

55. V případech žaloby o záruce a jakékoli jiné intervenční žaloby, u kterých je obecně dána vnitřní souvislost s hlavní žalobou [28] a u kterých na rozdíl od případů více žalovaných uvedených v čl. 6 bodě 1, nedochází nezbytně ke spojení řízení před soudem, v jehož obvodu má žalovaný nebo třetí osoba bydliště či sídlo, vyplývá dodatečné omezení použitelnosti určujícího kritéria, o které se jedná, z výslovného ustanovení vylučujícího případy, v nichž se jeví, že hlavní žaloba byla podána pouze proto, aby byl žalovaný v rámci žaloby o záruce nebo jakékoli jiné intervenční žaloby odňat svému soudu [29].

56. Je důležité uvést, že toto omezení, tak jak vyplývá ze znění čl. 6 bodu 2 nařízení 44/2001 brání použitelnosti kritéria příslušnosti uvedeného v tomto ustanovení jak v případech, kdy by bylo jeho použití *podvodné*, tak v případech, kdy se jeho použití projeví jako *zneužití výkonu* práva volby, které má žalobce [30], to znamená jeho

27 — V rámci určitých mezí je *forum shopping*, chápáno dle definice, kterou tomuto pojmu přisoudil generální advokát Ruiz-Jarabo Colomer, jako „volba soudu podle výhod, které mohou vyplývat z hmotného (nebo i procesního) práva, které se použije" bezpochyby přípustné (viz stanovisko přednesené dne 16. března 1999 ve věci C-440/97, Groupe Concord, poznámka pod čarou 11).

28 — Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 26. května 2005, GIE Réunion européenne a další (C-77/04, Sb. rozh. s. I-4509, bod 30), a stanovisko generálního advokáta Jacobse přednesené dne 24. února 2005 v téže věci, bod 22.

29 — Ve výše uvedeném rozsudku GIE Réunion européenne a další se zdá, že se Soudní dvůr domnívá, že tato podmínka je splněna, existuje-li vhodný vztah souvislosti mezi hlavní žalobou a intervenční žalobou. Jak však dále uvidíme, existence uvedeného vztahu souvislosti není vždy dostatečná k tomu, aby vyloučila možnost podvodu nebo zneužití příslušnosti.

30 — Zdá se, že právní teorie uznává, že volba mezi jednotlivými určujícími kritérii, kterou má žalobce na základě ustanovení nařízení 44/2001, představuje skutečné subjektivní právo žalobce, které je logickým důsledkem práva na skutečnou soudní ochranu.

výkonu k *jinému účelu, než je ten, ke kterému bylo určeno* [31].

57. Högsta domstolen se táže Soudního dvora, zda se toto omezení použije rovněž na čl. 6 bod 1 nařízení 44/2001, i v případě neexistence výslovného ustanovení v tomto ohledu.

58. Komise navrhuje zápornou odpověď na tuto otázku. Má za to, že čl. 6 bod 1 nařízení je třeba vykládat tak, že existuje-li náležitý vztah souvislosti mezi žalobami, nemělo by se usilovat o zjištění cílů, které žalobce sleduje. Tento výklad podle ní potvrzuje výše uvedený rozsudek Kalfelis [32], ve kterém podmínka existence souvislosti mezi žalobami byla považována za podmínku, která je s to vyloučit, aby volba, kterou poskytuje žalobci čl. 6 bod 1 Bruselské úmluvy, byla prováděna s jediným cílem odejmout jednoho ze žalovaných soudům státu, ve kterém má bydliště či sídlo [33].

59. Nedomnívám se, že mohu s Komisí sdílet její názor, pokud jde o výklad, který navrhuje.

60. Především nesouhlasím s výkladem výše uvedeného rozsudku Kalfelis. Podle mého názoru není možné vyvodit z toho rozhodnutí jiný závěr než ten, že úmyslem Soudní dvora bylo stanovit *domněnku* neexistence podvodu či zneužití, existuje-li zvláštní vztah souvislosti požadovaný Soudní dvorem [34]. Krom toho z jednoho pozdějšího rozsudku lze jasně dovodit, že tuto domněnku je možné vyvrátit, pokud okolnosti umožní prokázat, že použití kritéria příslušnosti uvedeného ve dotčeném ustanovení je podvodné či zneužívající [35].

31 — A sice přiznat žalobci lepší soudní ochranu jeho práv prostřednictvím možnosti spojit související žaloby směřující proti různým subjektům před jediným soudem.

32 — V poznámce pod čarou 7.

33 — Viz body 8 a 9.

34 — Tatáž domněnka byla zřejmě přijata v rozsudku GIE Réunion européenne a další, uvedeném výše v poznámce pod čarou 28 (viz body 32 a 33).

35 — Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 13. července 2006, Reisch Montage (C-103/05, Sb. rozh. s. I-6827), ve kterém Soudní dvůr v bodě 32 připomíná, že „zvláštní pravidlo o příslušnosti vyjádřené v čl. 6 bodu 1 nařízení č. 44/2001 nemůže být vykládáno tak, aby žalobci umožnilo podat žalobu směřující proti více žalovaným s jediným cílem odejmout jednoho ze žalovaných soudům členského státu, ve kterém má bydliště či sídlo", přičemž vyloučil, že by tomu tak bylo v původní věci. Předběžná otázka vznikla při řízení před rakouským soudem, jehož předmětem byly dvě odlišné žaloby, přičemž první směřovala proti osobě s bydlištěm v Rakousku, vůči níž bylo dříve zahájeno úpadkové řízení, druhá proti společnosti, která se zaručila za závazek posledně uvedené. Vzhledem k tomu, že žaloba zahájená proti prvnímu žalovanému byla prohlášena za nepřípustnou z důvodu zákazu podání žaloby poté, co byl vyhlášen úpadek, si překládající soud kladl otázku, zda za takových okolností se může žalobce legitimně dovolávat čl. 6 bodu 1 k odůvodnění příslušnosti soudu, jemuž byla věc předložena, s ohledem na druhého žalovaného. Přestože obě žaloby spolu nesporně souvisely, Soudní dvůr jasně naznačil, že příslušnost soudu, jemuž byla věc předložena, může být zrušena, existuje-li pochybnost, zda není zneužívána. Okolností, jež vedla Soudní dvůr k tomu, že tento případ v projednávané věci vyloučil, vyplývající ze znění předkládacího rozhodnutí, byla patrně skutečnost, že nebyl předložen důkaz o tom, že žalobce věděl o úpadku, a nejednal tudíž v dobré víře.

61. Výklad navrhovaný Komisí dále naráží na konstatování, že existence vztahu souvislosti mezi žalobami požadovaného čl. 6 bodem 1 nařízení 44/2001 sice zajišťuje použití tohoto ustanovení v souladu s jeho *ratio*, nevylučuje však možnost žalobce využít příslušnosti uvedené v daném ustanovení s jediným cílem odejmout jednoho ze žalovaných soudům členského státu, ve kterém má bydliště či sídlo, a nevylučuje tak nebezpečí podvodu či zneužití. Tak tomu může být například v případě, je-li osoba žalována u soudu, v jehož obvodu má bydliště či sídlo *další žalovaný, jenž je fiktivní*, tedy žalovaný, proti kterému byla podána žaloba, která sice *objektivně souvisí* s žalobou podanou proti prvnímu žalovanému, nicméně je *zjevně* neopodstatněná nebo na ní žalobce nemá žádný skutečný zájem [36].

62. Jsem přitom toho názoru, že použitelnost jednotných kolizních pravidel stanovených nařízením 44/2001 je obecně omezena v případě, že jde o *podvod týkající se soudní příslušnosti*, ke kterému dojde tehdy, když použití uvedených pravidel je výsledkem počínání žalobce, jež má za cíl a za následek odejmout právní vztah, jenž je předmětem sporu, z příslušnosti soudů daného členského státu nebo přesměrovat řízení k soudům členské státu, které by v případě neexistence takového počínání nebyly příslušné. Soudní dvůr již ostatně uznal použitelnost takového omezení přinejmenším v případě, kdy došlo k podvodu tím, že s určujícími kritérii bylo zacházeno tak, že soudní příslušnost vnikla vykonstruovaně [37].

63. Obtížnější je naopak otázka [38], zda je možné dovodit z normativního systému

36 — Dovolávání se pravidla určení příslušnosti stanoveného v čl. 6 bodě 1 nařízení 44/2001 tak mohlo vést například k určení protiprávnosti v původním řízení, jež vedlo k rozhodnutí Soudního dvora ve výše uvedené věci Reisch Montage, kdyby bylo zjištěno, že žalobce nejednal v dobré víře.

37 — Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 20. února 1997, MSG (C-106/95, Recueil, s. I-911), týkající se výkladu čl. 5 bodu 1 Bruselské úmluvy. Soudní dvůr uvedl v bodě 31 odůvodnění, že „ačkoli mají účastníci řízení možnost dohodnout si místo plnění smluvních závazků, které se liší od místa, které by bylo určeno na základě práva, jímž se řídí smlouva, aniž by byli povinni dodržet zvláštní formální podmínky, nemohou s ohledem na systém zavedený Úmluvou stanovit pouze s cílem určit příslušný soud místo plnění, které nevykazuje žádný skutečný vztah k podstatě smlouvy a v němž by nebylo možné splnit závazky vyplývající ze smlouvy podle jejích podmínek". Viz rovněž rozsudek Soudního dvora ze dne 4. června 1985, Malhé (220/84, Recueil, s. 2267).

38 — Tato otázka souvisí s obecnějším rámcem mechanismů, které slouží ke zjištění a odstranění zneužívání ustanovení nařízení a v konečném vyznění brání tomu, co bylo definováno jako „forum shopping malus". Požadavek záruky užitečného účinku a jednotného použití ustanovení Úmluvy a následně nařízení 44/2001 tak, že je určujícím kritériím používaným těmito ustanoveními ponechán objektivní význam – nezbytný k zajištění předvídatelnosti určení příslušného soudu, vedl Soudní dvůr k tomu, že v tomto ohledu zaujímal i nadále velice opatrný postoj, který vyvolal v rámci právní nauky řadu kritik. Viz zejména rozsudky Soudního dvora ze dne 27. dubna 2004, Turner (C-159/02, Recueil, s. I-3565) ohledně „anti-suit injunctions", a ze dne 9. prosince 2003, Gasser (C-116/02, Recueil, s. I-14693), o překážce věci zahájené.

nařízení 44/2001 obecný zákaz *zneužití volby soudu a* zda takové zneužití brání založení soudní příslušnosti soudu, jemuž byla věc předložena, a podmiňuje tedy použitelnost jednotných kolizních pravidel [39], nebo zda má takové zneužití pouze dopad na přípustnost žaloby [40], aniž by bylo dotčeno rozložení příslušnosti na základě ustanovení nařízení.

64. Jak jsem již naznačil, nemám v úmyslu se touto otázkou zabývat v této chvíli podrobněji. Ačkoli totiž, jak jsem měl již příležitost podotknout, zákaz, kterým je podmíněna použitelnost kritéria příslušnosti stanoveného čl. 6 bodem 2 nařízení 44/2001, je formulován tak, že se vztahuje jak na případy podvodu, tak na případy zneužití volby soudu, neshledávám žádný důvod, zejména v souvislosti s požadavky jednotného použití a autonomního výkladu ustanovení nařízení, který by bránil tomu, aby se tento zákaz vztahoval rovněž na případy upravené v čl. 6 bodě 1.

65. Takové analogické rozšíření zákazu uvedeného v čl. 6 bodě 2, krom toho, že bylo již konkludentně schváleno Soudním dvorem [41], umožňuje zejména vyloučit použití čl. 6 bodu 1 na situace, které nespadají do jeho přirozené působnosti, nebo možnost dovolávat se pravidla o určení příslušnosti uvedeného v tomto ustanovení, má-li za cíl uspokojit zájmy, které nejsou chráněny.

66. Co se týče ověření dodržení tohoto zákazu, je věcí soudu, jemuž byla věc předložena, aby prokázal, zda použití čl. 6 bodu 1 nařízení 44/2001, navzdory objektivní souvislosti mezi žalobami podanými proti různým žalovaným, má za jediný cíl odejmout jednoho z těchto žalovaných soudům členského státu, ve kterém má bydliště či sídlo. Považuji však za nezbytné v této souvislosti dodat, že jako skutečnost dostatečná k tomu, aby byl u žalobce shledán úmysl podvodu či zneužití, aniž by došlo k neoprávněnému omezení působnosti tohoto ustanovení, se mi nejeví ta okolnost, že žaloba směřující proti žalovanému s bydlištěm či sídlem ve členském státě, v němž se nachází soud, jemuž byla věc předložena, se *jeví být neopodstatněná*, neboť je třeba, aby byla taková žaloba v okamžiku svého podání *zjevně neopodstatněnou* – do té míry, že se jeví *vykonstruovanou* – nebo aby na ní žalobce neměl žádný skutečný zájem.

39 — Jako v případě čl. 6 bodu 2 nařízení 44/2001 a dříve Bruselské úmluvy.

40 — Soudní dvůr upřesnil, že pro určení podmínek přípustnosti žaloby je třeba použít vnitrostátní procesní pravidla, nicméně s výhradou, že použití těchto pravidel neohrozí užitečný účinek pravidel o příslušnosti stanovených Úmluvou (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. května 1990, Hagen, C-365/88, Recueil, s. I-1845, body 17 až 20).

41 — Viz rozsudek Reisch Montage, výše uvedený v poznámce pod čarou 35.

67. Podle informací poskytnutých předkládajícím soudem se mi přitom nezdá, že by žaloba podaná O. Arnoldssonem proti Freeport plc vykazovala takové znaky.

68. S ohledem na výše uvedené úvahy navrhuji Soudnímu dvoru, aby odpověděl na druhou předběžnou otázku následovně:

„Článek 6 bod 1 nařízení 44/2001 je třeba vykládat tak, že neumožňuje žalobci podat žaloby směřující proti více žalovaným s jediným cílem odejmout jednoho ze žalovaných soudům členského státu, ve kterém má bydliště či sídlo, a to i v případě, že právní nároky jsou spojeny tak úzce, že je účelné je projednat a rozhodnout o nich společně, aby se zabránilo možnosti dojít v oddělených řízeních k protichůdným soudním rozhodnutím."

69. Pokud jde o třetí předběžnou otázku, vzhledem k tomu, že byla položena pro případ záporné odpovědi na druhou otázku a že navrhuji Soudnímu dvoru, aby odpověděl na tuto otázku kladně, pouze podotýkám, že přezkum nebezpečí protichůdných rozhodnutí, který má soud, jemuž byla věc předložena, provést na základě čl. 6 bodu 1 nařízení 44/2001, musí být vykonán s přihlédnutím ke všem relevantním faktorům.

70. Stejně tak jako Komise se domnívám, že uvedený přezkum by mohl rovněž obsahovat posouzení pravděpodobnosti úspěchu žaloby podané proti žalovanému s bydlištěm v obvodu soudu, jemuž byla věc předložena. Takové posouzení má nicméně konkrétní praktický význam pro účely vyloučení nebezpečí protichůdných rozhodnutí pouze tehdy, jeví-li se uvedená žaloba zjevně nepřípustnou či neopodstatněnou.

71. Musím nicméně zdůraznit, že tato teze je zřejmě v rozporu se závěrem, jenž učinil Soudní dvůr ve výše uvedeném rozsudku Reisch Montage, neboť Soudní dvůr vyloučil, že zjevná nepřípustnost žaloby podané proti žalovanému s bydlištěm či sídlem ve členském státě, ve kterém se nachází soud, jemuž byla věc předložena, z důvodu nedostatku podmínek řízení stanovených vnitrostátním právním řádem, by mohla mít dopad na možnost dovolávat se pravidla o určení příslušnosti soudu uvedeného v čl. 6 bodě 1 nařízení 44/2001 vůči žalovanému s bydlištěm či sídlem v jiném členském státě [42].

42 — Stanovisko přednesené v této věci generálním advokátem Ruiz-Jarabo Colomerem vyznívalo v opačném směru.

V – Závěry

72. Na základě výše uvedených úvah navrhuji Soudnímu dvoru, aby odpověděl na předběžné otázky položené Högsta domstolen následovně:

„Článek 6 bod 1 nařízení 44/2001 je třeba vykládat tak, že neumožňuje žalobci podat žaloby směřující proti více žalovaným s jediným cílem odejmout jednoho ze žalovaných soudům členského státu, ve kterém má bydliště či sídlo, a to i v případě, že právní nároky jsou spojeny tak úzce, že je účelné je projednat a rozhodnout o nich společně, aby se zabránilo možnosti dojít v oddělených řízeních k protichůdným soudním rozhodnutím."